

slaget, Organisationen af Korpset o. s. v. skal jeg slet ikke omtale, og derved er jeg i Stand til at overspringe en Mængde af Paragrafferne. Men jeg vil gerne sige et Par Ord om § 51, som angaar Folkeafstemningen. Det skal imidlertid ikke blive mange Ord, da det er mig bekendt, at et æret Medlem af mit Parti, der i mange Aar har talt og skrevet om dette Spørgsmaal — jeg kan gerne sige Aar ud og Aar ind har ofret det mange Tanker og meget Arbejde —, vil tage Spørgsmaalet om Folkeafstemning op. Men jeg vil understrege en Bemærkning, der faldt fra den ærede Ordfører for Venstre, og saa vidt jeg husker ogsaa fra konservativ Side. Den ærede Ordfører for Venstre sagde, at enhver Militærordning, vi gennemfører, har ingen som helst Værdi, dersom den ikke har Befolkningens Tillid. Derfor tør jeg tro, at det ærede Medlem for at vise, at Befolkningen har Tillid til den Ordning, ogsaa vil være med til en Folkeafstemning, thi netop derved er man jo i Stand til at faa at vide, hvorledes Stemningen i Befolkningen er. Dersom Stemningen i Befolkningen skulde være en saadan, at man ikke med Tilfredshed accepterer den Ordning, vil jeg for mit Vedkommende ikke ønske den ført ud i Livet. Jeg skal kun tilføje, at naar man taler om, at man derved tager Ansvaret bort fra Rigsdagens Medlemmer, synes det mig fuldkommen forkert, jeg siger: tværtimod. I det Øjeblik en Sag skal til Folkeafstemning, kan de være overbevist om, at Ansvaret vækkes hos Rigsdagens Medlemmer. Den Dag vi kan staa her i Rigsdagen og vedtage det ene og det andet og sige: det gør ingenting, det kommer jo ikke videre — vil der ingen Ansvarsfølelse være, men skal Spørgsmaalene til Afgørelse i Befolkningen, tror jeg, Ansvarsfølelsen er vakt med det samme, og tør man ikke det, viser man en afgjort Mistillid til den almindelige Befolkning, som man skulde være varsom med at vise.

Jeg finder, at de Forhold, der bør tages i Betragtning ved en Ordning af vore militære Forhold, de saglige og økonomiske Hensyn, der maa tages, er taget i Betragtning ved dette Forslag, og jeg skal derfor anbefale det til en velvillig og hurtig Behandling her i Tinget. Jeg haaber, at der trods de Indvendinger, der er kommet frem, maa komme et praktisk Resultat ud af det.

De Bemærkninger, jeg gerne vilde gøre til ærede Medlemmer, som tidligere har haft Ordet, tror jeg, jeg maa udsætte til en anden Gang, idet jeg forstaar, at vi

ikke naar til Ende med denne Behandling i Dag. Jeg vil dog sige til de ærede Ordførere for Venstre og for det konservative Folkeparti, at jeg er ganske klar over, at de ikke har afrustet; tværtimod optræder de — jeg havde nær sagt: i fuld Krigsmaling. Men til Trods for at jeg er gaaet rundt med et stille Haab om, at der var sket en lille Forandring med dem, var jeg alligevel noget tvivlende overfor det. Thi vi Mennesker har det nu en Gang saadan — og det har den konservative og Venstres Ordfører ogsaa —, at man elsker sin egen lille Hassan, selv om han er aldrig saa skævbenet.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingen.

Udvalget angaaende Forslag til Lov om Ændring i Lov af 31. Marts 1926 om Brandpolitiet paa Landet og det nærmest dermed i Forbindelse staaende Bygningsvæsen har afgivet Betænkning over nævnte Forslag. Eksemplarer vil blive omdelt.

Tingets næste Møde afholdes Onsdag den 3. November Kl. 1¹/₂ med følgende Dagsorden:

1) *Anden Behandling af:*

Forslag til Lov om Ændring i Lov af 31. Marts 1926 om Brandpolitiet paa Landet og det nærmest dermed i Forbindelse staaende Bygningsvæsen.

2) *Fortsættelse af første Behandling af:*

Forslag til Lov om Omdannelse af Hær og Flaade til et Vagtkorps og en Statsmarine, bestemt til Varetagelse af Danmarks Neutralitets- og Folkeforbundsopgaver.

Mødet hævet Kl. 4³⁰.